

ULUS BAKER • Aşındırma Denemeleri

ULUS BAKER 1960 doğumlu. ODTÜ Sosyoloji Bölümü'nde çalıştı, yüksek lisans ve doktora yaptı. Çeşitli yayınevlerine katkıda bulundu. *Sosyalizm ve Toplumsal Mücadeleler Ansiklopedisi*'ni (İletişim, 1988) hazırlayan kadroda yer aldı. *Toplum ve Bilim* dergisi yayın kurulu üyeliği yaptı. Başka dergilerin yanı sıra, *Birikim*'de yazıları yayımlandı. Birçok platformda dersleriyle, konferanslarıyla, "serbest" konuşmalarıyla, sanal ortamda yazışmalarıyla, hep insanlarla sohbet halinde oldu. 12 Temmuz 2007'de bu dünyadan ayrıldı.

Yazıları Birikim Yayınları'nca kitaplaştırılmaktadır: *Yüzyebilim - Fragmanlar* (derleyen Ege Berensel, 2009), *Kanaatlerden İmajlara - Duygular Sosyolojisine Doğru* (çeviren Harun K. Abuşoğlu, 2010), *Beyin Ekran* (derleyen Ege Berensel, 2011), *Dolaylı Eylem* (derleyen Ege Berensel, 2012).

İletişim Yayınları 2501 • Birikim Kitapları 21

Birikim Kitapları, İletişim Yayıncılık A.Ş.'nin markasıdır.

ISBN-13: 978-975-05-2218-5

© 2000 Birikim Yayıncılık Ltd. Şti.

1-4. BASKI 2000-2014, İstanbul

5. BASKI 2017, İstanbul

DIZI KAPAK TASARIMI Utku Lomlu

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hasan Deniz

DÜZELTİ Sezar Atmaca

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 22749

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak, No: 6/3
Bağcılar, İstanbul Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ULUS BAKER

Aşındırma Denemeleri

Birikim Kitapları

İÇİNDEKİLER

<i>Ignoramus</i> = Bilmiyoruz:	
Bilinçdışının Bir Eleştirisine Doğru.....	7
Bir Birlikte Yaşama Pedagojisi İçin Notlar.....	89
Marx'ın Bir Çift Sözü Var... ..	105
ÖDP: Parti mi, Hareket mi?.....	133
Kapitalizmi Adlandırmak Mümkün mü?.....	143
Milliyetçilikler Meselesi Üzerine Notlar.....	153
Ulusal Edebiyat Nedir?.....	159
Yerlilik: Bir Aşındırma Denemesi.....	187
Bir Azınlık Duyguları Sözlüğü İçin Notlar.....	201
Tanrı'yı Çarpıtanlar.....	241
"Ulus Baker Yazısı"nın Peşinden / Orhan Koçak.....	251

***Ignoramus* = Bilmiyoruz: Bilinçdışının Bir Eleştirisine Doğru**

Giriş

İnsanın psikanalizin eksenini oluşturan temel mefhum olarak “bilinçdışı” ile olan maceralı ilişkisi kuşkusuz en belirgin şekilde “Freud’dan önce bir bilinçdışı var mıydı?” sorusunda yansıyor. Burada aynı soruyu bir kez daha sormaya kalkışmadık. Buna karşın bilinçdışı kavramını, analitik literatürün farklı kesitlerinde ve bölgelerinde belirlediği ve geliştirdiği biçimiyle eleştiri konusu haline getirmeye çalıştık: *Ignoramus* sorununu ortaya atmaya çalıştık. Bu soru bizi Batı uygarlığına ait “kafatası-içi-düşünme”nin (Needham) hem kendi “sonu”, hem de “eyleme geçiş” eşiği olarak kavramak zorunda olduğu aktif bir güce gönderiyordu. *Ignoramus* peçesi indirilecek ya da keşfedilecek bir şey olmakla ayrılıyor bilinçdışından. O hayatın tüm alanlarında aktif bir uyarıcı ve üretici güçlerin artışı, büyütülmesi olarak beliriyor. *Ignoramus*’un bilinçdışı yönü yalnızca “ordahazır-bekleyen” bir varoluşa sahip olmamasından geliyor. Ne Heidegger’in söyleyeceği gibi bir *vorhandene*, el altında

lık durumundan, ne de önceden üretilmesi gerekmeyen bir “bilinmeyen”den geliyor. Ama bu, onun üretilmesi ve aktif olarak, insan uğraşısıyla imal edilmesi gereken bir “değerler ötesi yaratımı” olduğu anlamına gelmektedir.

Ignoramus sorusu temelinde psikanalizin bilinçdışının karşısında Spinozacı bir bilinçdışı nosyonunu önerdik. *Ignoramus* artık açıklanamaz olan, bilinmeyen olmadığı gibi bir “başarısızlık” ya da “eksiklik” de değildir. Aksine yeni değerlerin, yeni deneylerin ve yeni arzuların üretilmesini uyuracak aktif bir güçtür. Bu açıdan, “hiçbir zaman olumsuz olmayan” şey, psikanalitik dünya görüşünce “yoksunluk” kategorisi altında ele alınarak damgalanan bilinçdışının “içeriği” değildir. Deney ve üretim çalışmasına dayanan *ignoramus*'tur.

Böyle bir çerçeve içinde, psikanalizin bir dizi kanıtlanmasını ve usavurmasını, ama aynı zamanda psikanalitik kategorilerin içeriğini de tersine çevirmeye çalıştık: Oidipus Kompleksi, Arzu, İçgüdü ve Bastırma... Oidipus kompleksi bütün psikanaliz kuramının, pratiğinin ve dayandığı kültürün ya da alt-kültürün vardığı ve kilitlendiği bir *Zwangsneurose*, bir fikri-sabittir. Onu yanlış kurulmuş ve asimilasyoncu bir normalleştirme sürecini sahneye koyan bir aile çevresine mahkûm eden de budur. Bir kompleks her zaman bir “zorlayıcılık”, hatta “zorunluluk” içerir. Ama psikanaliz yine de onun “çözümünü” değerli kılacaktır ve aile ortamına yeniden kazandırılacak “yetişkin” bir bireyi oluşturmayı, ya da oluşumuna yardım etmeyi temel görev bilecektir.

Oidipus'a eşlik eden şu garip “hadımlaştırma kompleksi” ise, diğer taraftan, psikanalizin bedeni tanımadığını dışa vurur ve onun içinde bir Truva Atı olarak iş görür. İnsan arzusunun insan-biçimci ve cinsiyetçi değerlerle damgalar. Arzu onun için bir eksikliğe, yoksunluğa yönelme tarzıdır. Amacı ise doyum, yani arzu yokluğudur. Psikanaliz bunu göster-

mek için, topyekûn Yasa denen şeyin otoritesi altına yerleştirdiği fantazma ve “hayali” kategorilerine başvurur. Yasa ise simgesel olarak tanımlanmıştır: Simgesel (dil) ile “hayali” arasındaki hududu örgütler (Lacancılarda olduğu gibi). Fal-lus yasası ve Babanın-Adı denen imleyici kategoriler, kendilerini kuşatan geniş bir anlambilimsel şebekenin ağlarına bir taraftan “gerçeği”, öte taraftan, zaten kendi içlerinde bölünmüş “simgesel” ile “imgesel”i düşürmek amacıyla kullanırlar. Geriye dokunulmadan kalan bir “bunlarla ne yapılabilir” sorusu kalacaktır: Dil ile, cinsellikle, emekle ve genel olarak arzuyla “ne yapacağız”?..

“Kullanım”ın zorunluluğunu gözardı ederek psikanaliz kültürü sosyo-ekonomik ve ailevi kurulu düzenlere bağlılığın, hatta köleliğin kaderciliğini yeniden üretir. En radikal, sorgulayıcı ve “eleştirel” kesimlerinde ise (Lacan ve takipçileri, Fransız feminizmi denen şey ya da akademik koloniyalizm-sonrası edebiyatı) psikanaliz ya da ondan etkilenen kuram kültürleri bu köleliği bir “eleştiri” olarak tesbit etmekle kalırlar. Çünkü “simgesel düzenleri” yeniden-kurmak, “anlamak”, ya da “yerinden-sökmek” yeterli değildir... Başka bir deyişle, salt eleştiri gücüyle *ignoramus* oluşturulamaz. Bütün yapılan kuramsal ve eleştirel temeller üzerinde yükselmektedir. Ancak bu “kaderlerin” zorunlu olarak farklı ve başka düzenlerle, sistemlerle ve rejimlerle “iletişime sokulması”, ara formların (sentezler yerine), karışımların, çoğul bileşenlerin, kısacası bir aktif ilişkiler çoğulluğunun yürürlüğe konması gerekmektedir. “Kollektif-toplumsal” ile “bireysel”, “kadın” ile “erkek”, “çocuk” ile “yetişkin”, “sömüren” ile “sömürülen”, “Batı” ile “Doğu” vb. arasında...

Psikanalizde “gerçeğin” böyle dışta bırakılışı o kadar zararlı sonuçlara yol açmıştır ki, yazımızı bunları sayıp dökmeye adamamaya daha şimdiden karar veriyoruz. Ama bu zararların en önemlisi, “gerçek” olanın üretilmek zorunda

olduğu hakikatinden uzaklaşmamızdır. Bu, neticede simgesel ile imgesel alanların üretimi konusunda da böyledir. İşte bu üretim, hem toplumsal ve kollektif nitelikte, hem de üretici güçlere ve ilişkilere “kişisel” katılım niteliğinde, bilinçdışının en büyük “eseri” ve yaratımı olacaktır. Marx ile Freud arasında evliliği, kuramlardan birinin “ihmal ettiği”ni diğeriyle doldurarak kotarmaya çalışmak boşunadır. Ancak bilinçdışının içine üretimi, gerçek üretim ilişkilerinin içine ise ereksel olmayan bir arzuyu (*ignoramus*’un yol açacağı) katarak mümkün olabilir böyle bir evlilik. Freudçu haliyle psikanalizde ise, işte tam da bu arzu eksiktir.

Psikanaliz bunu başaramamakla, kendi sonunu hazırlamış görünüyor: Hem kuramsal, hem de pratik olarak... Kuramsal olarak, bizzat kendi temellerini oluşturan Oidipus, Hadımlaşırma, Narsist Benlik (ya da ‘özellik’), Haz İlkesi ve Gerçeklik İlkesi gibi temaları tehlikeye atma zorunluluğuyla karşı karşıya kalıyor. Öncelikle, Oidipal-olmayan ya da Oidipus-Sonrası kültürlerden artık rahatlıkla bahsedebiliyoruz. Bu kültürler, hem bireysel düzlemde (‘delilik’ ve psikoz hallerinde) hem de kollektif olarak (ilkel topluluklar, ‘Doğu’, ‘sapkınlık’ ve ‘alt-kültürler’) işleyebiliyorlar. Ancak her durumda, “grup fantezileri” “bireysel” sapmalardan ve fantezilerden daha baskın ve önemli olmaya doğru gidiyorlar. Birey düzeyindeyse, fanteziler özellikle “sanatsal-estetik” davranışta yer buluyorlar. Ama bu durumda bile, önceden bir grup ve kollektivite yatırımının söz konusu olduğu düşüncesini ileri sürmeden edemeyeceğiz. Böylece Oidipus, Freud’un kötü-resmedilmiş ve sahnelenmiş bir fantezisi olarak belirecek değil mi? Freud, anlaşılan o ki, Oidipus efsanesine yürekten inanıyordu! Üstelik eski Yunanlıların inanmadıkları ölçekte. Bir trajediye bağlanmasına rağmen, Freud’un Oidipus’u kavrayışı asla “trajik” değildi, çünkü belli bir çağda ve belli bir coğrafya üzerinde var olan aile

koşullarını yeniden üretmek amacını güdüyordu. İşin varabileceği yerler açıkça belliydi: “Evrensel” diye tasarlanan bir Oidipus emperyalizmi ve koloniciliği...

Günümüzde ise psikanalizin “ayrıcalıklı” mefhumları “narsizm” ve “ego idealleri” olarak görünüyor. Ancak, psikanalizin hâlâ “devrimci” karakterini yeniden kazanabileceği yolların arayışına (ya da psikanalizden bu tür kavramları ve araçları ödünç almaya) yönelik çabalar, çoğu zaman bu kavramların önceden psikanaliz tarafından ölü doğurulmuş olduklarını, en iyi durumdaysa, çarpıtılmış olduklarını gözardı ediyorlar. Narsizm, bir “ilk hal” olarak kabul ediliyor. Böylece herhangi bir bireyde belirişi bir “gerileme”, dünyayla başetme güçlerinde bir eksiklik olarak ta baştan kanıtlanmış varsayılıyor. Freud’a göre, açıkçası o “psikoz” vakalarının temel “direnc” yapısıdır ve yerine “aktarma”yı (transfer) geçirmeyi kabul etmeyecektir. Ama böylece, narsizm önce “bireyselleştirilir”, sonra yeniden, asıl kaynaklandığı tarihsel-toplumsal düzleme yansıtılır. Kulak pek uzun yoldan gösterilmiştir. Öznelliğin bir “veri” olmadığı, din, aile ve disipliner toplum gibi kurumlar, kitle iletişimi ve enformasyon gibi sistemler, iktisadi ve toplumsal yapılar tarafından üretildiği ta baştan, bir çıkış noktası olarak kabul edilmeliydi yoksa. Psikanaliz “narsizm” ya da “fantazm” gibi kavramları “bedensiz” ve “karşılıksız” bırakır. Gerçekten hiçbir şey psikanaliz kültüründe “beden” kadar eksik değildir. Yerine yine bedensiz alışımlar, olgular getirir: Ego-ideali, imago vb. Belki de şu “ilkel ben”in ne olduğu konusundaki tartışmanın psikanalizi dağıtabileceği hissedilebilir. Hiç değilse, Deleuze ile Guattari’yi (ama öncelikle Antonin Artaud’nun “vahşet tiyatrosu”nu) “narsist” beden yerine “Organsız beden” mefhumunu ortaya atmaya yönelten de budur. Çünkü psikanalizin “narsizmi” tarihsel olarak bir “ilk durum” değil, sanki “gelecekteki” durum-

dur: Astrofizikteki Doppler Etkisi'nde olduğu gibi, hem kendi bedenlerinden, hem de birbirlerinden uzaklaşan bireylerin düşebilecekleri yollardan biri olarak “otizm”... Belki de enformasyon toplumu adını verdiğimiz “gelecek” çağ bize insan ırkında otistik bir dönüşümle damgalı bir evrim safhasını tanıtacaktır.

Her şeye rağmen psikanaliz bize bilinçdışını hatırlatmakla, sonradan gözelerini doldurmakta ve parşömenini eskitemekte pek başarılı olamayacağı bir “başarı tablosu” sunmuştur. Bilinçdışı, okunacak bir çivi yazısı, yorumlanacak bir kutsal kitap, hele hele “karanlık bir dünya” değildir. Platoncu tasarımdan çekilip kurtarılacak bir bilinçdışı, aktif *ignoramus*'un, bilimin, sanatın ve felsefenin güçlerinin eline teslim edilebilir, onlar tarafından biçimlenmeye bırakılabilir. Ancak psikanalitik kültürün bir dizi yetersizliği ve önyargısı, böyle bir çabanın önüne en büyük kuramsal ve pratik engelleri çıkarmaktan hâlâ geri kalmamaktadır.

Bu engeller, öncelikle doğaları ve iddiaları ya çarpıtılmış, ihmal edilmiş, ya da bastırılmış insan deneyimleri ve yaşantıları önüne dikilmiş durumdadırlar. Bu deneyimler insan “sanatları”nı zorlaştırıyorlar: Sevmenin ve âşık olmanın sanatını, ölme sanatını, hakikati söyleme sanatını, *ignoramus* (bilmiyorum) sanatını ve çalışma sanatını...

İlk sorumuz, öyleyse, psikanaliz yoluyla “âşık olmak mümkün mü” sorusudur. Psikanalizin pek değer verdiği “aile romansından” bir “âşk romansına” geçerek başlarsak, ilk göreceğimiz şey, psikanalizin bütün kategori ve kavramlarının zorunlu bir kaymaya uğrayacaklarıdır. “Romans”tan bahsettiğimiz zaman açık olan göndermeler içinde, psikanalizin kendini “rahat” hissettiği iddialı anlarında, salt terapiye yönelik amaçlarının ve buna tekabül eden kuramlaştırma çabalarının ötesinde, diğer alanlara doğru genişleme eğiliminin varabileceği yerlerden bazıları fark edilebiliyor: Ede-

biyat ve sanat eleştirisi, semiyotik ve kültürel araştırmalar. Oysa analitik kategorilerin bu alanların “daha derin” gerçekliklerine nüfuz edemediklerini, çünkü, basitçe söylemek gerekirse, bu “derin gerçekliğin” var olmadığını söyleyebiliriz. Böylece psikanaliz, zorunlu olarak hileli bir kaymayla sanat “yaratıcısı”nın *psukhe*’sine dönecektir (Freud’un Leonardo ya da Dostoyevski üzerine çalışmalarında olduğu gibi). Ama bu da, elbette, “yaratıcı”nın, psikanalizin ele almaktan asla hoşlanmayacağı “gerçeklik” alanlarından ne ölçüde soyutlanıp Oidipal üçgene, yüceltme duygularına kaptırılabilirliğine bağlı olduğundan, yine basitçe, “yaratıcı” diye bir varlık “yok” eleştirisiyle karşı karşıya kalabilecek bir çabadır. Öyleyse, “aileden dışarı” götürecektir “âşk romanı” (Proust?) psikanalize pek ihtiyaç duymayacaktır. Çünkü psikanaliz galiba âşk meselelerini ya basit psikişik olaylar ya da olgular halinde göğüslemekte, ya da daha derin olduğunu farzettiiği katmanların üzerine bir köpük gibi yaymayı tercih etmektedir: Âşkın bütün içeriği erotizme ve cinselliğe boca edilmektedir. Kısaca söylemek gerekirse psikanaliz temel ve ilksel bir insan deneyimi ve yaşantısı olarak “âşkın” pratiği, üretimi ve kullanımı konusunda pek yardımımıza koşabilecek gibi değildir.

İkinci olarak, psikanaliz “rüyalar yorumu” ile erken zamanlardan beri oldukça içli dışlı olduğu halde, bize “kendi rüyalarımızı görmemiz” konusunda da yardımcı değildir. Oysa rüyalar, psikanalizin “kişisel derinliklerin” ve elbette “bilinçdışı”nın dışavurumu olarak tayin ettiği *Traumdeutung* (bilinçdışına götürecektir bir “Kral Yolu” olduğu söyleniyor) çerçevesinde galiba psikanalistin “rüyalarına” (her yerde Oidipus, eksiklik, bastırma ve kastrasyon vardır) kaptırılmaktadır. Tehlike divan ile koltuğu birbirinden ayıran mesafeyi aşarak, dışarıya, toplumsal alanın her düzeyine sıçrayabilir: Deleuze’un söyleyeceği gibi “gerçekliğinizi” başkala-

rının rüyalarına “yakalanmış” olarak bulabilirsiniz. Oysa şu da ortaya atılabilir: Neden rüya görmek ve fantezi bir üretim, aktif bir sanatsal “happening”, bir yaratım ve özgürleşme süreci olmasın? Neden rüya bilinçdışı içeriklerin, “rüya düşünceleri” adı verilen simgeleşme süreci içinde çarpıtılması olarak anlaşılacak zorunda olsun? Bugünlerde “gerçeklik kaybı” konusunda (Baudrillard ve Kristeva gibi düşünürlerin pek vurguladıkları) yapılan aşırı vurgu belki de “gerçeğin” kendinin bir dönüşüm sürecini dışı vurmaktadır. Eninde sonunda, “gerçek olmayan”, rüyada (Batılı insanın televizyon ekranında?) görülen bir “düşsel savaş” düşüncesi, onbinlerce gerçek insanın “gerçekten katledilmiş” olduğu “gerçeğini” pek ortadan kaldıracılabilecek gibi değildir. Öyleyse, “rüya görmenin” bireysel bir mitolojik hikâyenin dışavurumu (üstelik bu hikâyenin “arzulanmış olduğu” da varsayılmaktadır) olduğu, hele hele üretilmemiş bir bilinçdışının tedirginlik verici dışavurumları olduğu düşüncesinin karşısına, “gerçeklik ilkesi” türünden bir mefhumun belirsizliğine başvurmak yerine (gerçekliğin ilkesi filan olmaz!), rüyayı bir “zorunluluk”, bir üretim ve toplumsal-siyasal, estetik, sanatsal bir “yatırım” veya girişim olarak görmeye davet ederek çıkabilir miyiz? Rüyalar “üretilmeli” ve toplumsal siyasal dünyanın düzeneklerinin içine dahil edilmelidirler. Hangi rüyada ya da ütopyada, “çocukluk sanılarının tekrarlanması”ndan çok daha ötelelerde ve çok daha fazla sayıda “toplumsal” dava ve yatırım yoktur ki? Sorun acildir, çünkü rüyaların kişisel olmaktan çok toplumsal düşlemlere dayandığı türünden bir düşünce (Jung “kollektif bilinçdışı” ve “arketipler” türünden kavramları aracılığıyla böyle bir yoruma daha yakındır) bizi zorunlu olarak, Deleuze’ün söylediklerinin de ötesinde, “başkalarının rüyalarına yakalanmak” felaketinden kurtulabilmek için “kendi rüyalarımızı üretmeye” davet ediyor.